

Nr 83.

Av herr **Wijk m. fl.**, *angående rätt för kommun att upp-
taga särskild avgift vid offentliga uppvisningar i idrott.*

Vid framläggande av Kungl. Maj:ts proposition angående nöjesskatt till 1919 års riksdag uttalade sig statsrådet och chefen för finansdepartementet i sitt anförande till statsrådsprotokollet angående de principer, som voro grundläggande för Kungl. Maj:ts förslag. Enligt statsrådet borde nöjestillställningarnas egen beskaffenhet i första hand vara avgörande för frågan, om skatt vid dem skall uttagas eller ej, liksom vid själva avvägandet av skatten. I konsekvens härmed borde nöjesskatten omfatta alla tillställningar, i vilka nöjes- eller förströelsemomentet är det enda eller huvudsakliga. Där förutom nämnda moment ett annat och högre syfte ingår i tillställningarna, borde skatten göras i motsvarande mån lindrigare. Vid skattesatsernas bestämmande borde därjämte i görigaste mån hänsyn tagas till nöjenas större eller mindre kulturella värde.

I enlighet med dessa statsrådets principer, som godtagits av riksdagen, har bland tillställningar, som kunna underkastas nöjesskatt, även inbegripits uppvisning i idrott, dock med den inskränkning, att sådan uppvisning, för att kunna beskattas, skall vara professionell.

Anledningen till den nämnda begränsningen är tydligen den, att lagstiftaren förmenat idrottsuppvisningar av amatörer vara ett uttryck för rent idrottsintresse utan bikaaktör av nöjestillställning i egentlig mening och endast åsyftande att väcka håg för idrott och samla medel för arbetet till folkets utveckling i fysiskt hänseende. Först med det professionella inslaget finge uppvisningarna eller festerna karaktär av nöjestillställning.

En sådan uppfattning är emellertid endast delvis riktig. Skillnaden mellan professionell idrott och sådan, utövad av amatörer, är åtminstone från synpunkten av nöjesskattens berättigande ofta mycket ringa, stundom alls ingen. De stora fotbollstävlingar, för att taga ett exempel, där lag från olika delar av landet eller från olika länder möta varandra, ut-

göra numera nöjeställningar av första ordningen, lika utpräglade som kapplöpningar eller biografföreställningar, och denna nöjeskaraktär är icke mindre, då de tävlande äro amatörer än om de varit rena professionals.

Sådana tillställningars undantagande från beskattning undandrager vederbörande kommun ofta betydliga skattebelopp, och vad mera är: detta fritagande står synnerligen illa överens såväl med hela lagens anda som med den uttalade principen, att vid skattesatsernas bestämmande hänsyn skall tagas till nöjenas större eller mindre kulturella värde.

Ett försök från vederbörande kommuns sida att få idrottsuppvisningar av denna art hänförda till »annan liknande tillställning» enligt lagens § 1 mom. c har icke vunnit framgång, och någon möjlighet att få dem indragna under nöjesbeskattningen synes för närvarande ej föreligga.

För att råda bot på detta förhållande synes den enklaste utvägen vara den, att ur lagtexten stryka det skyddande ordet »professionell». Idrottstillställningar komma då i samma läge som exempelvis musikaliska och andra föreställningar, där kommunen måste utöva sin diskretionära befogenhet att, när anledning därtill finnes, fritaga från skatt. Det föreligger knappast anledning antaga, att idrotten skulle behöva ett bättre skydd än dessa andra tillställningar eller att dess befogade intressen skulle bliva mindre väl tillgodosedda av vederbörande kommunala myndighet.

Under åberopande av det anförda få vi därför hemställa, det riksdagen för sin del ville besluta,

att § 1 mom. c i kungl. förordningen av den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga föreställningar skall erhålla följande ändrade lydelse:

c) cirkus-, varieté- och kabaretföreställning, uppvisning i idrott samt annan liknande tillställning.

Stockholm den 22 januari 1920.

Hjalmar Wikj. G. Lagerbjelke. Carl Ekman. Anders Örne.